

РЕШЕНИЕ

№ 10771

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9008** по описа за **2024** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Г. В. К., чрез адвокат Ю. срещу решение № 11346/09.07.2024 г., постановено по адм. д. № 5141/2024 г. на Административен съд София-град, I отделение, 35 състав.

С решението е отхвърлен изцяло иска по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, предявен от Г. В. К., гражданин на руската федерация, адр. [населено място] 1309, [улица], Софийски Централен Затвор за осъждане на ответника ГДИН, да му заплати сумата от 24 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в затвора за периода 15.12.2023 г. до датата на подаване на исковата молба – 18.12.2023 г.

В жалбата касаторът излага съображения, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон и е необосновано – касационно основание по чл.209, т.3 АПК. Излага съображения, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че опитът за връчване на процесните два документа, не е породил никакви последици за него, доколкото е отказал да ги получи. Искането до съда е за отмяна на решението като делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав. Алтернативно, моли за

уважаване изцяло на предявената искова претенция. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание касаторът, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез юрк. В., оспорва касационната си жалба и моли да се потвърди решението на първоинстанционния съд по съображенията подробно изложени в отговора на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава мотивирано заключение, че касационната жалба като неоснователна и недоказана, да бъде отхвърлена.

Административен съд София - град, XXVIII КС, намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение е отхвърлен изцяло иска с правно основание по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, предявен от Г. В. К., гражданин на руската федерация, адр. [населено място] 1309, [улица], Софийски Централен Затвор за осъждане на ответника ГДИН, да му заплати сумата от 24 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в затвора за периода 15.12.2023 г. до датата на подаване на исковата молба – 18.12.2023 г.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, първоинстанционният съд е приел, че Г. В. К. е чужд гражданин, който се намира в Софийски централен затвор /СЦЗ/. Приел е, че на 15.12.2023 г. М. на длъжност инспектор „Социална дейност и възпитателна работа“ /ИСДВР/ при Първа Група, СЦЗ, по заповед на и.д. Директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ Ц. Ц., е поискала да го уведоми за съдържанието на два документа, изписани на български, и с номера съответно ИЗ-14215 и ИЗ-14224, и двата с дата 14.12.2023 г. Отчел е обстоятелството, че в действителност неосигуряването на превод на разбираем за ищеца език относно процедури, които се водят срещу него биха породили у него чувство на страх или незащитеност, но е счел че не са нарушени разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС, тъй като процесните документи не са били връчени на лицето, поради отказ да ги получи.

Настоящият състав на АССГ споделя изводите на първоинстанционния съд, че не е нарушена горецитираната разпоредба. Това е така, тъй като за да попадне третирането в обхвата на чл.3 от ЕКПЧ, то трябва да достигне минимално ниво на суровост, т.е. страданието и унижението от твърдените действия и бездействия трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В случая, формулираните в исковата молба фактически твърдения не навеждат на извод за третиране, което може да попадне в обхвата на чл.3 от ЕКПЧ, респ. да обоснова отговорност по чл.284-295 от ЗИНЗС. Освен това житейски логично е използването на официалния език в държавата по местопребиваване на чуждия гражданин (чл.3 от Конституцията на Република България), който несъмнено е и езикът на административните (чл.14, ал.1 от АПК) и на съдебните производства в страната (чл.13 от Закона за съдебната власт).

По изложените съображения заявеното в исковата молба недоволство на ищеца, че е бил направен опит да бъде уведомен за съдържанието на две писма, изготвени на български език в никакъв случай не е свързано с дискриминация или нарушение на негови основни права. Г. К. е отказал да му бъдат връчени, поради което сам се е поставил в невъзможност да поиска в последствие преводач, за да разбере значението

на двата документа. Т.е. той е упражнил правото си на защита, като е отказал да ги получи. С други думи, служителят на ГДИН е изпълнил задължението си, не е бездействал, направил е опит да връчи на ищеца на 14.12.2023 г., документите, изготвени на български език, като официален език в страната ни, не достига прага на суровост, за да обоснове ангажиране на отговорността на пенитенциарната администрация по реда на чл.284-285 от ЗИНЗС.

Настоящият състав на АССГ, счита че решението е правилно. Не са налице посочените от страните касационни основания. Решението е изцяло съобразено с материалния закон.

Предвид изложеното решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.3 от АПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80лв., определен съгласно чл. 27ж от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от ЗПП.

Водим от изложеното, Административен съд София-град, XXVIII Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 11346/09.07.2024 г., постановено по адм. д. № 5141/2024 г. на Административен съд София-град, I отделение, 35 състав.

ОСЪЖДА Г. В. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП сумата от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.